

ETT RIKTIGT HÖNSÅR

IBLAND BLIR DET INTE SOM man tänkt sig. Det är möjligen en banal sammanfattning av livet, men den är sann. I min familj har det varit hönsår i år, och det blev inte som vi tänkt oss.

Min syster och hennes man byggde ett fint litet hus, grävde stängsel och köpte hönor.

Vi andra hjälpte till med namnförslag. Vi tyckte hörnorna skulle namnges efter starka förlagor och snart kacklade Beyoncé, Angela Merkel och Frida Kahlo på gården i Falun. En fick heta Gudrun Schyman. Jag tänkte att det blir en seg rackare. Hon kommer att överleva.

Gudrun var verkligen stor och stark. Ganska snart visade hon sig vara en tupp.

Min syster och hennes man hade inte planerat för någon tupp, verkligen inte. Men de är inte omöjliga, de tänkte om.

”Det var bara det att Gudrun gol så förbaskat” Det var bara det att Gudrun gol så förbaskat. Fem på morgonen började hon gala och eftersom det handlar om villahöns blev min syster ganska stressad. Familjerna i villorna runt omkring, som jobbat hela veckan och druckit lädvin hela fredagskvällen kanske inte ville vakna av ett brustet vrål i ottan. Det var nog inte vad de hade tänkt sig. Trodde min syster.

Och eftersom hon och hennes man är rejäla människor – även om de är vegetarianer - ville de ta ansvar för djuren de skaffat, och tog sig för att nacka tuppen själva. De tittade på rysk instruktionsvideo på nätet och min sväger fick hålla i yxan. Det gick inte riktigt som de tänkt sig. Hönstuppen flaxade och ville inte alls hålla halsen där eggen hamnade.

Men när tuppen till slut låg still, plockade de den och letade upp ett recept på coq au vin och kokade den tills den blev nästan mör. Och trots att de är vegetarianer tömde de soppskålen. Har man skaffat djur så får man banne mig följa med i hela näringskedjan.

Några dagar senare började grannarna höra sig för om tuppen. De saknade galandet, det var ett så exotiskt inslag i området.

Ingenting blev riktigt som de tänkt sig det första hönsåret. Jag skyller det på livet. Livet gör så. Med höns och bilar och barn och tomatplantor. Det drar iväg åt något håll och plötsligt har man tappat kontrollen.

Och på något sätt blev Gudrun ändå en överlevare. För det vi – familj, släkt, grannar – minns från det första hönsåret är: Gudrun. En seg rackare.

Josefin Olevik

Josefin Olevik – som sticker på ett par mönstrade vantar. Risker är överhängande att de inte blir som hon tänkt sig.

